

sarat, az emberek meg futottak, amerre láttak, mert a csendőrök csépeltek mindenkit, akit elértek.

— Hazaáruló Benes-banda az egész — ordította az őrmester —, golyó kell ennek a csürhének, mindegy, milyen nyelven beszél!

Hát nem sokan kísérték ki a Pataki bácsi koporsóját.

Tele volt a város kakastollasokkal, az idő is rossz volt, bokán felül ért a sár.

Jobb, ha ilyenkor meghúzza magát az ember!

PARANCS JÁNOS VERSEI

Csupán

Csupán érzelmes dallamokat,
kék nyerítést, kavicsokat,
levarrt szemhéjakat,
semmi mást, darócruhát,
parányi változást és
mindig ugyanazt,
csontokat, kásás tavat,
helybenfutást, pörgést,
fából vaskarikát, távolodva
földbe merülő anyát,
jobb híján suta panaszt,
hullámzó húsfalakat,

bolyongó árva kardot,
az öblös és huzatos csarnok
mélyén a meglapuló tüzet,
fonalakat, hajszálakat,
hajladozó tigrisfüvet,
mindig azt, amit nem lehet,
tündöklő álmot a való helyett,
s folyton valami mást,
alkudozást, konok
és monoton dobpergést,
szégyent és búcsúzkodást.

Kapcsolatok

mályvakék fodrok, levelek,
sötéten izzó lángnyelvek,
suhogó selymes szálak,
tekergő indák puha hullámozása,
szélben forgó és leomló tornyok,
húsos szírmű foltos virágok,
fekete ezüst szakállú vén
motyog a mocskos márványteremben,
hahjevá, hahjevá, megtört a sudár,
s a szégyen a győztesé,
hajladoznak a fonalak,
lengenek az áldozati füst pálcái,
dögletes bűz kanyarog,

zizegő hullámokban
hömpölyögnek a páncélos rovarok,
víz alá buknak a madarak,
hátára fordul és lábait szétveti a ló,
a szőkevényt fürgén karóba húzzák,
meg-megvonnaglik, a szája óriási,
megrepednek a rézvirágok bóbítái,
sötétvörös, bársonyos habok,
sziklát morzsoló cápa fogorok,
a hold előtt elúszó ezüsttojások,
menekülnek a vadak, döng a föld,
sovány kutyák marakodnak a csontokon,
és szól a Jelenések harsonája

Hívogató hangok

Bármerre indulok, bármerre fordulok
az úton friss nyomok, elúszó illatok.
Távoli, elhaló dobogás csalogat.
Hívogató hangok lengenek körül és
nem tángítanak. Mintha várna rám
az előlem menekülő, mintha várna rám
az előlem elfutó tündöklő áradás,
hömpölygő vihar. Mintha várna rám
az aranykékben úszó égi gálya.